

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ
TÒA THÁNH TÂY NINH

SỰ THÔNG CỘNG GIỮA CON NGƯỜI
VỚI THẾ GIỚI SIÊU LINH
HIỆN TƯỢNG CƠ BÚT

DÃ TRUNG TỬ

Sưu Tập

TƯ LIỆU TU HỌC LƯU HÀNH NỘI BỘ
2001

Ebook được làm theo **ẤN-BẢN** phổ biến trên Website của **DAOCAODAI.INFO**. Mọi góp ý, đề nghị bổ túc, sửa đổi những sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi điện thư vào địa chỉ: *tamnguyen351@live.com*

Thành thật tri ơn **SOẠN GIẢ DẤ TRUNG TỬ, BAN PHỤ TRÁCH PHỔ BIẾN KINH SÁCH WEBSITE DAOCAODAI.INFO** đã bỏ nhiều tâm-huyết và công sức trong việc sưu tập, biên khảo, đánh máy, in ấn hay phổ biến trên Website ngỏ hầu **GIÁO-LÝ ĐẠI-ĐẠO** được phổ truyền rộng rãi, lưu lại di-sản tinh-thần vô-giá cho thế-hệ hiện tại và nhiều thế-hệ tiếp nối mai sau.

California, 31/03/2013

Tâm Nguyên

ĐẠO-LÝ THỰC-HÀNH

**SỰ THÔNG CÔNG GIỮA CON NGƯỜI
VỚI THẾ GIỚI SIÊU LINH
HIỆN TƯỢNG CƠ BÚT**

**DẪ TRUNG TỬ SƯU-TẬP
2001**

TƯ LIỆU TU HỌC LƯU HÀNH NỘI BỘ

MỤC LỤC

❖ SỰ THÔNG CÔNG GIỮA CON NGƯỜI VỚI THẾ GIỚI SIÊU LINH VÀ HIỆN TƯỢNG CƠ BÚT	9
▪ TIỂU-DẪN	13
▪ TÍN-NIỆM TIÊN-QUYẾT	15
▪ SỰ TIẾP-XÚC VỚI THẾ-GIỚI VÔ-HÌNH	19
▪ CHÂN-LÝ VÔ-ĐỐI VÀ TƯƠNG-ĐỐI	25
▪ CÁC PHƯƠNG-THỨC THÔNG-CÔNG VỚI CỘI HƯ-LINH	29
THÔNG-CÔNG BẰNG CƠ-BÚT	29
CÁCH-THỨC TỔ-CHỨC MỘT ĐÀN CƠ	32
THÔNG-CÔNG TRỰC-TIẾP BẰNG ĐỒNG-TỬ	32
▪ NHỮNG QUY-LUẬT SỬ DỤNG CƠ-BÚT TRONG ĐẠO CAO-ĐÀI	37
▪ MỘT SỐ ĐIỂN-TIẾN LIÊN-QUAN ĐẾN CƠ BÚT TRONG ĐẠO CAO-ĐÀI	43
▪ SỰ THÔNG-CÔNG VỚI CỘI SIÊU-LINH NGOÀI NHÂN-GIAN	47
▪ LÀM THẾ NÀO ĐỂ PHÂN-BIỆT CƠ-BÚT THẬT HAY GIẢ	49
A- PHÂN-BIỆT CHÂN GIẢ TRONG CỬA ĐẠO	49
B- PHÂN-BIỆT CHÂN GIẢ NGOÀI THẾ-GIAN	50
▪ PHƯƠNG-THỨC SỬ-DỤNG CƠ-BÚT MỘT CÁCH HỮU-HIỆU	53
▪ KẾT-LUẬN	57

TÒA-THÁNH TÂY-NINH

SỰ THÔNG CÔNG GIỮA CON NGƯỜI VỚI THẾ GIỚI SIÊU LINH VÀ **HIỆN TƯỢNG CƠ BÚT**

- **Tiểu dẫn**
- **Tín Niệm Tiên-Quyết**
- **Sự Tiếp-Xúc Với Thế-giới Vô Hình**
- **Chân lý Vô-Đối & Tương-Đối**
- **Các Phương-Thức Thông Công với Cõi Hư-Linh**
- **Những Quy-Luật Sử Dụng Cơ-Bút Trong Đạo Cao-Đài**
- **Một Số Diễn-Tiến Liên-Quan Đến Cơ-Bút Trong Đạo Cao-Đài**
- **Sự Thông-Công với Cõi Siêu-Linh Ngoài Nhân Gian**
- **Làm Thế Nào Để Phân Biệt Cơ-Bút Thật Hay Giả**
- **Phương-Thức Sử Dụng Cơ-Bút Một Cách Hữu-Hiệu**
- **Kết-Luận**

LỜI ĐỨC HỘ-PHÁP:

“ Đạo không phải nói lời nói, mà tại nơi kết-quả sự thật mình làm. Chẳng phải nói câu kệ cầu kinh mà tại hành-vi người giữ Đạo. Cái khó khăn của Đạo chẳng ở nơi giảng dạy, mà ở sự thực-hành. Cái hay của Đạo chẳng phải tại nơi yếu-lý, mà ở nơi kết-quả sự giáo-truyền...”

(TRÍCH PHƯƠNG TU ĐẠI ĐẠO)

TIÊU-DẪN

TAO-ĐÀI GIÁO ĐƯỢC KHAI-NGUYÊN LÀ DO THƯỢNG-ĐẾ dùng cơ-bút làm trung-gian thấu-nhận đệ-tử và tiếp-xúc với họ để truyền-bá giáo-lý, giáo-luật và đạo-pháp xuống thế-gian. Đến nay nền Đạo đã phát-triển hơn hai phần ba thế-kỷ, có hơn năm triệu tín-đồ trên toàn thế-giới. Qua cơ bút Thượng-Đế đã ban cho nhân-loại một Thiên-Đạo Công-bình Giải-thoát, một Thế-Đạo Nhơn-nghĩa Đại-đồng:

– Về Thiên-Đạo thì Thượng-Đế đã phổ-độ rộng-rãi từ Thiên-tử đến Thứ-dân không phân-biệt sang hèn màu da sắc tóc, ban cho một đường hướng tu-hành để chế-ngự thất tình lục-dục, lập công bồi đức, hầu đạt một cuộc đời thân tâm an-lạc, như sống trong một Thiên-đường ngay tại thế-gian, chứ không cần đợi sang bên kia cõi tử, mà còn thoát đọa luân-hồi trở về hợp nhất với Thượng-Đế.

– Về Thế-Đạo thì Thượng-Đế đã khuyến dạy nhơn-sanh dùng Nhân, Nghĩa để chung sống với nhau một cách hoà-bình, không còn kỳ-thị Tôn-giáo, phân-biệt chủng-tộc, hận-thù giai-cấp, chia rẽ giàu nghèo. Thượng-Đế không chủ-trương sang bằng tài-sản mà chủ-trương sang bằng tham-vọng của con người, để họ tự biết xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo, hầu nâng-đỡ lẫn nhau tiến-hóa đồng đều trên cả hai phương-diện vật-chất lẫn tinh-thần, làm cho xã-hội loài người đạt đến Chân Thiện Mỹ, tạo ra một

thế-giới huynh-đệ Đại-đồng.

Đây là một tôn-giáo do Thượng-Đế trực-tiếp sáng-lập có một nền triết-học cận-đại, một giáo-lý vừa huyền-linh vừa khoa-học, vì những tôn-chỉ mục-đích cao-thượng và tốt lành nêu trên, mà đang được các triết-gia và học-giả trên thế-giới đang quan-tâm nghiên-cứu, có nhiều Viện Đại-học trên thế-giới đã đem khoa Cao-Đài giáo vào chương-trình giảng-dạy, có nhiều sinh-viên cao-học đang nghiên-cứu Cao-Đài-Giáo để bảo-vệ luận-án Tiến-sĩ của mình.

Nhưng cũng có một số người nhân-danh một thứ đạo-lý cực-đoan đã cho Cao-Đài là một tôn-giáo xuất-phát từ cơ-bút là một hiện-tượng mê-tín dị-đoan cần phải bài-trừ.

Vì cơ-bút là một phương-tiện đón nhận những thông-tin từ thế-giới siêu linh, đã có sẵn từ nghìn xưa, không phải của Cao-Đài sáng chế ra, để độc-quyền sử-dụng mê-hoặc chúng-sanh, như có người đã từng xuyên-tạc. Nên để tìm hiểu đâu là “*lẽ thật*” chúng tôi cố-gắng sưu-tập một số dữ-kiện liên-quan đến hiện-tượng cơ bút trên khắp thế-giới tuy không đầy đủ, nhưng cũng tạm để chúng ta cùng nhau tìm hiểu một số dữ-kiện liên-quan đến hiện-tượng này. Mục-đích không phải là chứng-minh cơ-bút là hoàn-toàn chân-thật mà khuyến-khích việc sử-dụng một cách bừa-bãi, hoặc là cho cơ-bút là giả-dối, hoàn-toàn mê-tín dị-đoan, mà bài-bác tất-cả những gì liên-quan đến nó, nhưng để giúp chúng ta nhận chân được giới-hạn giữa chánh và tà, giữa mê và giác, để chứng-minh rằng Cao-Đài giáo xuất-phát từ cơ-bút là một điều chân-thật, là một chánh-giáo. Chứ không phải như một số luận-điệu đã xuyên-tạc cho đây là một tôn-giáo mê-tín dị-đoan.

TÍN-NIỆM TIÊN-QUYẾT

MUỐN NGHIÊN-CỨU VỀ HIỆN-TƯỢNG CƠ-BÚT một cách chính-xác chúng ta cần phải nhận chân những tín-niệm sau đây:

– Thượng-Đế là một Đấng Tự-hữu và Hằng-hữu đã tạo dựng nên vũ-trụ và vạn-hữu chúng-sanh, trong đó có con người.

– Con người được Thượng-Đế tạo-dựng có ba phần Tinh, Khí, Thần tức là thân-xác, tình-cảm và tư-tưởng. Ngôn-ngữ của Cao-Đài giáo gọi là Phàm-thân, Pháp-thân và Linh-thân. Khi chết Phàm-thân tan-rã, sẽ tan biến trở lại vật-chất. Pháp-thân và Linh-thân khi thoát xác sẽ trở về cõi hư-linh và tồn-tại ở đó, đời sống con người hiện-hữu ở ba cõi: Hạ-giới, Trung-giới và Thượng-giới. Những điều con người đã học hỏi trong kiếp đương sanh, vẫn tồn-tại trải dài ở cõi trần đến bên kia cõi tử, vì khi thân xác chết đi, thì tình-cảm và tư-tưởng vẫn lưu giữ trong Pháp-thân và Linh-thân, làm thành sự hiểu biết của kiếp lai-sinh, còn đối với người đã đắc Đạo thoát ra khỏi vòng luân-hồi sinh-tử, thì tình-cảm và tư-tưởng nầy vẫn tồn-tại trong sinh-hoạt của người đó ở cõi Thượng-giới, Phật-giáo gọi là Niết-bàn, Thiên-Chúa-giáo gọi là Thiên-đường, Cao-Đài-giáo gọi là cõi Thiêng-liêng hằng sống.

– Sự tương-quan giữa Thượng-Đế và Chúng-sanh, thì

Thượng-Đế là ngọn đuốc, còn Chúng-sanh là những tia lửa lớn nhỏ khác nhau, chiết-xuất từ Ngài, cả hai đồng-phẩm chứ không đồng-lượng.

– Theo khoa-học, thì con người là một khối năng-lượng sinh-học, dưới nhiều dạng khác nhau, đó là năng-lượng trong vật-chất và năng-lượng trong tinh-thần. Theo định-luật bảo-toàn năng-lượng của Lavoisier thì trong quá-trình chuyển-hoá, năng-lượng không tự sinh ra, mà cũng không tự mất đi, chỉ chuyển hoá từ thể nay sang thể khác, hoặc nhập vào trạng-thái này hay trạng-thái khác. Khi thân-thể chết đi, năng-lượng trong nguyên-tử vật-chất sẽ tái-tạo lại dưới một hình-thể mới. Năng-lượng tinh-thần sẽ thoát xác và phản-phát nơi cõi siêu-linh. Nên hiện-tượng cơ bút là một phương-tiện tiếp-xúc với khối năng-lượng này.

– Chúng ta cũng có thể kết-luận Thượng-Đế là một khối năng-lượng khổng-lô, còn mỗi chúng-sanh là một phần năng-lượng nhỏ thua, được chiết-xuất ra từ Thượng-Đế. Nên con người vẫn trường-tồn, bất tiêu, bất diệt. Do đó mà Cao-Đài-Giáo có những phép tu-luyện để đón nhận nguồn năng-lượng bao-la của Thượng-Đế bổ-sung cho mình, vì Ngài là Đấng Đại Từ-phụ với tình thương-yêu bao-la Thượng-Đế luôn luôn ban rải năng-lượng xuống trần-gian để hỗ-trợ cho con cái của Ngài là chúng ta, nên Ngài đã khẳng-định rằng:

“Các con là Thầy, Thầy là các con”

(TNHT/Q1/ TRANG 30/ GIỜNG 31).

Trên đây là những tín-niệm tiên-quyết để cùng nhau tìm hiểu các vấn-đề liên quan đến đề-tài này. Còn nếu ai đã có định-kiến cho rằng chẳng có Thượng-Đế nào cả,

mà Thượng-Đế do ảo-tưởng của con người tạo ra. Còn vũ-trụ hình-thành là do sự kết-hợp ngẫu-nhiên của vật-chất, linh-hồn từ vật-chất mà có. Con người do loài khỉ đẻ ra, rồi vì nhu-cầu của thân-xác mà truyền-chủng, lại qua quá-trình lao-động mà có văn-minh tiến-bộ. Những người đã tin như vậy thì soạn-giả cũng tin rằng họ không cần tìm hiểu vấn-đề mà họ đã có định-kiến là dị-đoan này, và cũng xin họ chớ nên đọc.

SỰ TIẾP-XÚC VỚI THẾ-GIỚI VÔ-HÌNH

TIỆN-TƯỢNG TIẾP-XÚC VỚI NHỮNG CHƠN-HỒN bên kia thế-giới vô-hình bằng các phương-tiện đồng-cốt, cơ-bút là một việc làm rất xa xưa, khắp nơi trên thế-giới đều có, ở cả trong các nền văn-hoá khác nhau, và trình-độ kiến-thức cũng khác nhau, từ các bậc trí-thức, các giáo-sư tiến-sĩ đến kẻ bình-dân, đều tin dùng, bởi vì kết-quả của chúng dường như đủ để làm cho con người tin theo. Có những trường-hợp tiêu-biểu đã được chứng-nghiệm rõ-ràng sau đây:

- ❖ Vào khoản năm Kỷ-mùi (1920) Ông Ngô-Văn-Chiêu dùng cơ-bút theo cách Cầu Tiên ở Đông-phương để cầu thuốc chữa bệnh cho thân-mẫu và sau đó tiếp-xúc với Đức Cao-Đài Tiên-Ông và thọ phép tu-luyện.
- ❖ Vào khoản năm Giáp-tý (1925) các Ông Cao-Quỳnh-Cư, Phạm-Công-Tắc và Cao-Hoài-Sang dùng phương-pháp xây bàn theo Thông-linh-học của Tây-phương để tiếp-xúc với các chơn-linh cõi vô-hình xướng hoạ thi-thơ, và do đó Thượng-Đế đã thân nhận ba Ông làm đệ-tử truyền bá Đạo Cao Đài xuống thế gian bằng phương-tiện này.
- ❖ Vào năm Ất-sửu (1926) Thượng-Đế giảng cơ khuyển hai nhóm Cao-Đài của Các Ông Cao-Quỳnh-Cư, Phạm-Công-Tắc và Cao-Hoài-Sang phối-hợp với nhóm Cao-Đài của Ông Ngô-Văn-Chiêu để phổ-truyền quảng-bá Đại-

Đạo Tam-kỳ Phổ-Độ.

❖ Rồi từ đó trở đi Thượng-Đế cũng dùng Đồng-tử thông qua trung-gian Cơ-bút thân nhận đệ-tử và truyền-Đạo, gọi là cơ-bút phổ-độ để khai-sáng phát-triển Cao-Đài-Giáo. Trong đó có ban-bố Pháp-Chánh-Truyền, duyệt xét Tân-Luật, tấn-phong giáo-phẩm, tổ-chức cơ-cấu Hành-pháp Đạo (Cửu-Trùng-Đài), Cơ-quan Tư-pháp Đạo (Hiệp-Thiên-Đài) để thông công với Cơ-quan Lập-Pháp Vô-vi (Bát-Quái-Đài). Cùng thành-lập tổ-chức, điều-hành các cơ-cấu hữu-vi của nền Đạo từ trung-ương đến địa phương trên toàn thế-giới.

❖ Trong những ngày nền Đạo còn phôi-thai chưa có nơi đặt cơ-sở thờ-tự, thì Thượng-Đế đã giảng-cơ hướng-dẫn các vị tiền-bối của Đạo đến liên-lạc với Hoà-thượng Như-Nhân mượn chùa Từ-lâm-tự, Gò-kén, Tây-ninh làm nơi thờ-phụng, và thiết-lễ khai Đạo tại đây vào ngày 15 tháng 10 Bính-dần (19-11-1926), đồng thời Thượng-Đế cũng thân nhận Hòa-thượng Như-Nhân làm đệ-tử và tấn-phong Ông làm Thái Chưởng-pháp. Sau đó ba tháng thì Phật-giáo đòi lại chùa một cách khẩn-cấp.

❖ Trong lúc còn đương phân-vân chưa biết phải dời đi đâu, thì Đức Lý Giáo-tông đã giảng cơ chỉ bảo Hội-Thánh tìm đến mua một khu rừng hoang của một Pháp-kiểu làm nghiệp-chủ tại làng Long-thành Tây-ninh, để di-chuyển toàn-bộ cơ-sở đầu tiên của nền Đạo từ chùa Từ-lâm-tự về nơi đây. Khu rừng đó ngày nay đã trở thành châu-thành Thánh-địa của Toà-Thánh Tây-Ninh. Thậm chí Đức Lý Giáo-Tông còn dạy đến giá-cả mua đất :

*Người Lang-sa đòi hai mươi ngàn, Lão dặn trả giá
mười bảy, mười tám ngàn thì mua đặng”.*

Đức Lý-Giáo-tông còn dạy thêm rằng:

Đất nay còn rẻ, đất chung quanh Thánh-địa ngày sau hoá vàng. Chư hiền-hữu lo lập, ngày sau rất quý báu”.

Đến ngày nay thì quả ứng-nghiệm như vậy, ngay bây giờ nơi đây đã trở thành khu đô-thị trù-phú, nhà cửa lầu đài san-sát nhau, giá đất tại ngoại ô Thánh-địa một mét vuông đã hơn bạc triệu.

❖ Ngay ngôi Đền Thánh khởi công vào ngày 1 tháng 11 Bính-tý (1936) cũng đã được Đức Chí-Tôn và Đức Lý Giáo-tông giảng cơ chỉ dạy họa-đồ xây-dựng và chọn nơi đặt nền móng, mỗi chi-tiết đều được sự hướng-dẫn bằng cơ-bút cho đến ngày hoàn-thành, không có Kiến-trúc-sư, không có chuyên-viên xây-dựng lành nghề, sự xây cất và đốc-công chỉ toàn là Thầy và Thợ “*tay ngang*” của bốn Đạo đảm-trách. Về trình-độ kỹ-thuật kiến-trúc lúc bấy giờ tuy còn hạn-chế, chưa có máy-móc tân-tiến, chỉ thực-hiện bằng tay chân, nhưng đã xây-dựng một Đền Thánh nguy-nga tráng-lệ bằng bê-tông cốt sắt và ngay cả hệ-thống ánh sáng bằng đường dây điện chôn ngầm, cũng đã hiện-đại hoàn-hảo, đến mức mà trình-độ các Kiến-trúc-sư đầu ngành xây-dựng ngày nay cũng không thể chê chõ nào được.

Như vậy cơ-bút quả là một phương-tiện đón nhận những thông-tin chỉ-thị của Thần Tiên một cách chính-xác.

❖ **TRƯỜNG-HỢP NỮ ĐỒNG-TỬ SARAH BARTHEL Ở PHÁP:** Trong khi Đức Hộ-Pháp Phạm-Công-Tắc thoát xác quy Thiên vào lúc 13 giờ 30 phút (giờ Cam-pu chia) ngày 17-05-1959 tại Thánh-thất Tuol-Svay-Prey, Nam-vang (Cam-pu chia), sự kiện này cũng không có sự thông-báo bằng phương-tiện truyền-thông trên thế-giới. Thế mà

cũng vào ngày giờ nầy tại Paris (Pháp) Nữ Đồng-tử Sarh Barthel ở tại số nhà 20 đường Alibert-Paris 10e đã thông-công nhìn thấy những Thiên-thần cầm lọ vàng và các Đấng Thiên-liêng mặc áo ba màu vàng xanh đỏ và áo trắng, đến đón tiếp Đức Ngài. Và nghe tiếng nói trong không trung về sự Liễu-Đạo của Đức Hộ-pháp. Bà còn nói thêm rằng: Cũng vào ngày giờ nầy tất cả những người trong Đại Cơ-quan Đồng-tử trên thế giới đều được nhận thấy hiện-tượng và nghe những tiếng nói nầy. (Sự kiện nầy đã được tường-thuật và đăng-tải rõ-ràng trên Báo Le Lien số 4 Juin 1959 trang 30).

❖ **TRƯỜNG-HỢP CỦA GIÁO-SƯ TIẾN-SĨ NGUYỄN-HOÀNG-PHƯƠNG (GIẢNG-SƯ ĐẠI-HỌC TỔNG-HỢP HÀ-NỘI) ÔNG ĐÃ CHẤP BÚT VIẾT NÊN BỘ SÁCH DÀY TRÊN MỘT NGHÌN TRANG NHAN-ĐỀ: “*Octonion Cơ-sở Phổ-quát của Khoa-học Đông Tây thống-nhất*”** đây là Công-trình Khoa-học lớn, kết-hợp Dịch-học phương Đông và Toán-học phương Tây. Công-trình nầy được các Nhà Báo, Nhà Văn, các bậc trí-thức học-giả, các Giáo-sư Tiến-sĩ trong nước và trên thế-giới đánh giá cao... Ông cũng không ngần-ngại gửi tặng bộ sách nầy cho Bộ Chính-trị Đảng Cộng-sản Việt-nam. Thủ-tướng và Phó Thủ-tướng Chính-phủ. Ủy-ban Unesco Việt-nam và Quốc-tế. Tài-liệu nầy cũng được báo-cáo trong Hội-thảo Quốc-tế Việt-nam-học tại Hà-nội. Ông cũng còn gửi tặng cho các Bộ Ngành, cùng các Cơ-sở Văn-hoá, Giáo-dục, Khoa-học, Xã-hội. Các Cơ-sở Tôn-giáo, nơi nào cũng nhiệt-liệt hoan-nghinh.

Như vậy thì câu-cơ chấp-bút đầu phải là mê-tín.

Trên đây chỉ nêu lên một số trường-hợp trong Đạo và ngoài Đời để dẫn-chứng cho việc sử-dụng đồng-tử và

cơ bút trong nhiều lãnh-vực khác nhau. Nếu sưu-tập hết các trường hợp linh-ứng về thông-công giữa con người với các chơn-hồn ở cõi Thiêng-liêng-hằng-sống trên khắp thế-giới, thì phải bằng nhiều pho sách dày mới ghi hết. Nên chỉ ghi lại mấy trường-hợp đã có sự ứng-nghiệm rõ ràng nêu trên, cũng tạm đủ cho chúng ta nhận thấy tại sao hiện-tượng thông-công với cõi hư-linh bằng đồng-tử và cơ-bút lại đủ sức làm cho người ta tin-tưởng như vậy.

Nhưng đây lại là một vấn-đề tế-nhị, mang nhiều màu sắc huyền-bí, không phải một hiện-tượng cụ-thể, nếu không trải-nghiệm, hoặc không chịu khó quan-tâm tìm hiểu một cách đa-phương đa-diện để biết đâu là giới-hạn của sự ứng-dụng hiện-tượng này, thì không dễ gì hiểu được và cũng khó phân-biệt đâu là huyền linh, và khoa-học cùng mê-tín dị-đoan. Nên nhiều người chỉ dùng một nhãn-quan thiếu-cận nhìn một cách hời-hợt và phiến-diện. thì không thể nào tránh khỏi những lập-luận hồ-đồ cho đây là hiện-tượng hoàn-toàn mê-tín dị-đoan.

CHÂN-LÝ VÔ-ĐỐI VÀ TƯƠNG-ĐỐI

THEO QUAN-NIỆM THÔNG-THƯỜNG CỦA QUẦN-chúng trước các vấn-đề mới lạ, dù đó là chân-lý vô-đối, thì thái-độ của nhân-loại thường chia ra ba hạng người tiêu-biểu, một hạng tin theo, một hạng lưng-chùng, một hạng chống đối. Trường-hợp những con người chống-đối đó thiếu-cận mà lại có quyền-lực, thì chân-lý mới mẻ dù có hay đến đâu cũng bị họ tiêu-diệt không nường tay, vì họ cũng nhân-danh chân-lý, dù chân-lý đó chỉ có tính-chất tương-đối, đôi khi còn thiếu-cận và lỗi thời, nhưng họ cố bám víu vào để độc-quyền thao-túng, hầu có lý-do tiêu-diệt cái chân-lý vô-đối mà họ cho là có nguy-cơ cho quyền-lực của họ.

Như trường-hợp Galilée (1564–1642) đã dùng kính thiên-văn để quan-sát bầu trời và đã phát-minh rằng quả đất tròn, và quay chung quanh mặt trời, nhưng có những người ở đầu thế-kỷ XVII nhận-thức qua cái nhìn thiếu-cận của đôi mắt, chưa có óc suy-luận theo khoa-học, họ vẫn tin-tưởng vào cái nhìn của họ, là mặt đất bằng-phẳng đứng yên, trong lúc mặt trời di-chuyển, sáng mọc ở đằng Đông, chiều lặn theo đằng Tây. Cho nên đối với họ thì Galilée sai lầm, dù là do cái nhìn thiếu-cận của một thứ giác-quan mù-quáng, của thời bán khai đã khiến họ tin như vậy là đúng, thậm-chí họ không dám nhìn vào ông

kính thiên-văn lúc bấy giờ, để khỏi phải ảnh-hưởng đến điều họ đã tin, vì đối với họ đó là chân-lý bất-biến.

Như vậy tuy Galilée ngày xưa được Thượng-Đế tác-động trên tinh-thần của Ông, để diu-dắc nhân-loại nhận-chân được hình-thể đích-thực của vũ-trụ. Đó là một bước tiến trong đời sống trí-tuệ nhân-loại, thế nhưng vẫn có những phần-tử cường-quyền lúc bấy-giờ đã từ-chối sự phát-minh mới-mẻ này, và họ còn quan-niệm rằng chống đối lại nhận-định của Galilée là một hành-vi đạo-đức, bảo-vệ chân-lý mà giác-quan và con mắt họ đã nhận-định như vậy. Thậm-chí họ cho rằng “*Ông Kính Thiên-văn là một phát-minh ma-quỷ, Galilée chính là tay sai của ma quỷ*” nên cường-quyền lúc bấy-giờ đã tra-tấn ông rất dã-man, và định đem tội tử-hình để áp-dụng cho ông. Vì không chịu nổi cực hình, nên ông phải quỳ gối trước sức mạnh của bạo-lực, để tỏ vẻ sự hối-hận, mặc dù đó chỉ là dấu-hiệu bên ngoài của ông, chứ trong thâm-tâm ông vẫn tin-tưởng vào sự quan-sát các thiên-thể của ông bằng kính thiên-văn. Mặc dù sức mạnh của cường-quyền lúc bấy giờ đã trấn-áp được Galilée, nhưng cũng vẫn không ngăn-cản được chân-lý vô-đối lưu-hành...

Cũng tương-tự như vậy, cơ-bút là phương-tiện của con người phạm-trần tiếp-xúc với các chơn-hồn ở cảnh-giới siêu-linh, không rõ có từ bao-giờ, có lẽ có từ khi văn-minh tinh-thần con người được phát-triển, nên ngày nay Thượng-Đế cũng dùng nó làm phương-tiện tiếp-xúc với đệ-tử tại trần-gian để mở Đạo. Cũng vì vậy mà Cao-Đài giáo đã phát-triển một cách nhanh-chóng và được nhiều thành-phần từ người trí-thức cho đến giới bình-dân đều tín-ngưỡng mạnh-mẽ, và thực-chất triết-thuyết Cao-Đài

cũng đã điều-chỉnh những vấn-đề xã-hội thiết-thực, gây ấn-tượng mạnh-mẽ trong khối đông-đảo tín-đồ, đã mang lại cho họ những lợi lạc cả thân tâm, mà không ai có thể chối cãi đợc. Như vậy cơ-bút chỉ là cái máy điện-thoại di-động để đón nhận thông-tin, tự nó không mê-tín hay chánh-tín gì cả, mê hay chánh là tùy nơi người sử-dụng nó mà thôi. Cũng như xe cộ là phương-tiện giao-thông, có từ nghìn xưa. Còn xe cộ đâm chết người, hoặc người dùng xe cộ đi cướp của giết người, thì không ăn-nhập gì với xe cộ cả. Những người có tinh-thần khoa-học tiến-bộ, không thể quy-nạp một cách mù-quáng là xe cộ gây ra chết người, rồi vin vào lý-do đó để cấm dùng xe cộ, cũng như cơ-bút là phương-tiện cho những người quang-minh chánh-đại tiếp-nhận những Chân-lý từ cõi Thiêng-liêng, hướng-dẫn chúng sanh quay về nẻo thiện, góp phần cho thế-giới thanh-bình, càn-khôn an-tịnh, mà cũng là phương-tiện của những người vô lương-tâm, không đạo-đức liên-hệ với ma quỷ, để mê-hoặc chúng-sanh mưu lợi-ích cho mình. Nên cần phải hướng-dẫn nhơn-sanh hiểu rõ để phân-biệt đâu là chánh tà, chân giả.

CÁC PHƯƠNG-THỨC THÔNG-CÔNG VỚI CỎI HƯ-LINH

TRÊN THẾ-GIỚI TỪ XƯA ĐẾN NAY CÓ NHIỀU phương-thức thông công với cỏi hư-linh khác nhau. Sau đây chỉ nêu lên những phương-thức thông- dụng hiện nay:

THÔNG-CÔNG BẰNG CƠ-BÚT

Phương-thức thông-công với cỏi hư-linh bằng cơ-bút là một hình-thức sơ-đẳng đơn-giản dễ thực-hiện nhất.

Thông-công bằng cơ-bút có các hình-thức thực-hiện sau đây:

❖ **CÁI CƠ:** Phương-thức này thông-dụng ở phương Đông, rất lâu đời, các người tu Tiên theo Lão-giáo hay dùng để liên-lạc với Tiên-giới. Họ dùng một miếng gỗ thường đeo theo hình trái tim nên mới có tên là “*con cơ*”. Khi thông-công thì một hoặc hai đồng-tử ngồi đặt tay lên con cơ, tịnh tâm một hồi lâu, khi chơn-linh vô hình giáng nhập thì con cơ di-động viết thành chữ, hoặc di-động trên bản viết 24 chữ cái ABC... rồi ráp lại thành chữ, người hầu đàn tiếp-xúc trò chuyện với chơn-linh vô-hình có thể hỏi bằng ngôn-ngữ còn chơn-linh đáp bằng cách chỉ từng chữ ABC... rồi ráp thành vần. Hình-thức con cơ cũng có thể đeo thành hình con chim, hoặc một hình gì tùy ý.

– Cũng có loại ngọc cơ tức là đan một cái lồng bằng tre, cột trên miệng giỏ tre một cần gỗ, đầu chạm hình con chim loan có gắn một cây cọ để viết, cách này có thể viết thẳng thành chữ, khỏi phải chỉ từng chữ ABC rồi ráp vắn lại, như vậy sẽ nhanh hơn. Khi cầu bằng ngọc cơ thì một hoặc hai đồng-tử cầm miệng giỏ tre, tịnh-tâm một hồi lâu, khi chơn-linh nhập thì cơ di-động viết thành chữ. Nên cách này gọi đồng-tử là người Phò-loan. Phương-thức dùng ngọc cơ này theo nhiều trải-nghiệm cho biết các Đấng Thiêng-Liêng thích tiếp-xúc hơn là các loại cơ khác, Ngài Ngô-Văn-Chiêu đã tiếp-xúc với các Tiên-ông, và Thượng-Đế bằng phương-thức này.

❖ **CHẤP BÚT:** Trường-hợp này người đồng-tử cầm bút ngồi tịnh-tâm, khi chơn-linh giáng-nhập đồng-tử viết ra lời. Trường-hợp này có hai cách giáng-thủ và giáng-tâm. Giáng thủ là xem như chơn-linh nhập vào tay và cây bút để đồng-tử viết ra lời. Giáng-tâm là đồng-tử giao-cảm với tư-tưởng của chơn-linh giáng-đàn vào trong tâm mình rồi viết ra.

❖ **XÂY BÀN:** Phương-thức này do phái Thông-linh-học ở Tây phương du-nhập vào Việt-nam, vào khoản thập niên 1920, các công-chức Tây học hay dùng tiếp-xúc với các chơn-linh vô-hình. Có hai cách thực-hiện khác nhau:

- **QUAY BÀN:** Dùng một bàn độc mặt tròn, mặt bàn được quay trên trụ một chân, trên mặt bàn có vẽ một mũi tên, bên ngoài bàn tròn có đặt một bản đối diện với mũi tên, viết những mẫu tự ABC... (chữ quốc-ngữ) hay các nét chấm phẩy (chữ Hán). Khi xây bàn thì một hoặc nhiều Đồng-tử ngồi đặt hai bàn tay úp lên mặt bàn, tịnh tâm, khi chơn-

linh nhập thì bàn xoay mũi tên chỉ vào mẫu-tự, hoặc các nét chấm phẩy rồi kết thành chữ.

- **GỖ BÀN:** Khi cầu thì dùng một bàn gỗ 4 chân, kê hai chân đối nhau cao hơn vài phân để tạo độ nghiêng chênh-lệch cho hai chân còn lại, một hai hoặc ba đồng-tử ngồi đối diện, đặt tay lên bàn. Tĩnh-tâm một lúc, khi chơn-linh nhập, thì bàn gỗ động-đậy nâng chân lên và gỗ xuống có thành nhịp một, hai, ba... tùy theo quy-ước, tỷ như bàn gỗ nhịp một cái là chữ A, hai nhịp là chữ B... rồi ráp lại thành vần. Lúc bấy giờ các Ngài Cao-Quỳnh-Cư, Phạm-Công-Tắc, Cao-Hoài-Sang đã dùng phương-thức này tiếp xúc với các Chơn-linh vô-hình và Thượng-Đế.

Tại sao cái bàn hoặc con cơ là một vật thể vô tri-giác mà cử-động được? Theo khoa-học thì tư-tưởng nó cũng có sức nâng nổi đồ vật hữu-hình, còn gọi là thần-lực, nên thần-lực cũng là một dạng năng-lượng, mà tính-chất của năng-lượng khi chuyển-hoá có thể nhập vào một vật thể nào đó, khiến nó trở thành sống động. Nên khi cầu cơ hoặc xây bàn thì cái cơ hay cái bàn tuy là vật thể vô-tri bất-động, nhưng đã tiếp nhận hai nguồn năng-lượng, một từ đồng-tử, một nguồn năng-lượng trong không-trung là các chơn-hồn nhập vào, nên nó trở nên một vật thể di-động. Cũng giống như sự di-động của quả lắc trong khoa Cầm-xạ-học, chịu sự tác-động của hai trường năng-lượng một của con người phát ra từ não, một trường năng-lượng phát ra từ đối-tượng con người muốn tìm kiếm, khiến con lắc di-động hướng về phía đối-tượng. Do đó khi cầu cơ nếu đồng-tử tĩnh-tâm hoàn-toàn, thì cơ viết ra theo tư-tưởng

của chơn-linh nhập-đàn. Nên khi cấu cơ thì đồng-tử và người hầu-đàn phải thật tịnh-tâm, thì đàn cơ sẽ không bị nhiễu-loạn bởi tư-tưởng của những người hiện-diện, như vậy bài viết ra mới hoàn-toàn là lời lẽ của chơn-linh giáng cơ. Có đôi khi muốn tránh sự tác-động của đồng-tử để bài cơ trung-thực, họ bịt mắt của đồng-tử không cho nhìn thấy những ô chữ họ chỉ, hoặc chữ đã viết ra.

CÁCH-THỨC TỔ-CHỨC MỘT ĐÀN CƠ

Muốn tổ-chức một Đàn cơ cầu Tiên phải chọn nơi thanh-tịnh, tinh-khiết và tôn-nghiêm, ban đêm càng tốt. Nhân-vật hầu đàn và đồng-tử phải tắm gội sạch sẽ, người hầu đàn phải có lòng thành kính, đồng-tử phải giữ tâm thanh-tịnh tránh mọi tạp-niệm. Thành-phần gồm có:

- Một Chứng-đàn người có đạo-đức uy-tín, đứng ra điều-khiển tổng-quát buổi cầu Tiên.
- Một Pháp-đàn hay Pháp-sư điều khiển đồng-tử.
- Một hoặc hai đồng-tử, trường-hợp xây bàn có thể ba bốn người.
- Một thị đọc hay đọc-giã để đọc chữ.
- Một người điển-ký hay từ-hàng để ghi chép.
- Một số người hầu đàn không bắt buộc cũng không hạn chế.

THÔNG-CÔNG TRỰC-TIẾP BẰNG ĐỒNG-TỬ

Ngoài phương-thức cơ-bút ra còn có nhiều phương-thức thông-công khác mà ngày nay các nhà khoa-học gọi là các “*hiện-tượng ngoại-cảm*”. Đó là Đồng-tử trực-tiếp với chơn-linh vô-hình bằng nhiều cách, không qua trung-

gian cơ bút:

- **THÔNG-CÔNG BẰNG TÂM:** Người đồng-tử dùng tâm để giao-cảm với chơn-linh cõi vô-hình qua tư-tưởng, rồi nói hoặc viết lại. Còn gọi là hình-thức giáng tâm.
- **THÔNG-CÔNG BẰNG TAI NGHE:** Người đồng-tử có thể dùng tai để nghe tiếng nói của chơn-linh vô-hình. Rồi nói hoặc viết lại.
- **THÔNG-CÔNG BẰNG MẮT:** Người đồng-tử có thể thấy chơn-linh vô-hình bằng mắt, và trao đổi với chơn-linh vô-hình bằng tư-tưởng hay lời nói.

Các trường-hợp thông-công này do năng-khiếu thiên-phú đặc-biệt của đồng-tử, hoặc do tu-luyện mà đạt được. Các hình-thức này có hai trạng-thái: đồng-tử mê hoàn-toàn, xem như chơn-linh đồng-tử xuất khỏi xác, nhường hoàn-toàn thể-xác cho chơn-linh nhập-thể, còn một trường-hợp đồng-tử vẫn tỉnh-táo, chỉ giao-cảm tiếp-nhận tư-tưởng của chơn-linh vô-hình rồi truyền-đạt lại mà thôi.

Các Đồng-tử theo loại này thường thường chỉ tiếp-xúc với một chơn-linh nào đó, xem như đồng-tử riêng do chơn linh đó chọn lựa để nhập xác mà thôi, chứ không tiếp-xúc nhiều như kiểu cầu-cơ.

Lỗi thông-công này Đồng-tử cũng không cần phải biết chữ. Có nhiều người muốn xuyên-tạc cho cơ-bút là sự giả-dối, do tư-tưởng con người viết ra, nên họ cho rằng người không biết chữ thì không thể làm đồng-tử được. Nhưng trong thực-tế nhiều đồng-tử không biết chữ, đã ngồi xác đồng khi chơn-linh nhập xác, họ đã đọc hoặc

viết nên chữ, thậm chí có khi còn nói tiếng, hoặc nói theo giọng của chơn linh nhập xác, hay còn biết ăn trâu, hoặc hút thuốc theo sở thích của chơn-linh nhập xác lúc sinh tiền, mặc dù người đồng-tử trong lúc bình-thường không dùng được những thứ này.

Hiện nay trong nhân-gian trên khắp thế-giới đang sử-dụng, cơ-bút, đồng-tử, theo nhiều phương-thức khác nhau, và nhiều mục-đích khác nhau, như cầu tài-lợi, nhờ các vong linh chỉ hướng làm ăn hoặc mách các con số trúng thưởng trong các kỳ xổ số, cầu người thân đã lìa trần chỉ nơi chôn cất của cải, hoặc những điều riêng tư lúc chết chưa kịp cho con cháu biết, hoặc chỉ hài cốt bị thất-lạc, người đau ốm cầu xin chữa bệnh, hoặc hỏi về tương-lai, vận-mệnh của người còn sống v.v... Đó là các mục-đích sử-dụng đồng-bóng, cơ-bút chung chung của những người phạm-trần hiện nay. Nhìn chung mức-độ linh-ứng cũng không giống nhau, có trường-hợp đúng, cũng có nhiều trường-hợp sai. Chỉ có một số ít tín-đồ của nhiều tôn-giáo dùng cơ-bút để học đạo hoặc tiếp-nhận những thông-tin từ thế-giới thần-linh mà thôi.

Trên đây là sơ-lược các phương-thức của người phạm-trần tiếp-xúc với các chơn-hồn trong cõi hư-linh. Từ xưa đến nay trong nhân-gian. Còn mức-độ chính-xác tới đâu, linh hoặc không linh, chánh-tín hay mê-tín là do trình độ đạo-đức, năng-khiếu hoặc sự điều-luyê-n của đồng-tử, cùng cơ-duyên và sự tín-thành của người sử-dụng...

Chúng ta cũng nên biết rằng sinh-hoạt các chơn-hồn ở cõi hư-linh cũng đủ trình-độ thứ bậc giống như nơi phạm trần, cũng có chia ra Thần, Thánh, Tiên, Phật; cũng có phân ra Yêu, Quái, Ma, Quỷ. Trình-độ nào thì liên-hệ

tiếp-xúc trình độ đó do quy-luật đồng thanh tương-ứng, đồng khí tương-câu. Nên nếu người có lương-tâm mến đạo-đức thì được tiếp-xúc với thần thánh, còn người gian-ác ham danh-lợi thì tiếp-xúc với ma quỷ, đó cũng là lẽ đương nhiên.

NHỮNG QUY-LUẬT SỬ DỤNG CƠ-BÚT TRONG ĐẠO CAO-ĐÀI

NẤN-ĐỀ SỬ-DỤNG CƠ-BÚT TRONG CỬA ĐẠO CAO ĐÀI, không phải là một việc làm tùy-tiện như kiểu thực-hiện cơ bút ngoài nhân-gian, mà có những quy-luật khá đặc-biệt, tương-đối khắc-khe như sau:

- Những nhân-vật có trách-nhiệm làm Đồng-tử sử-dụng cơ-bút truyền-giáo là những người được Đức Chí-Tôn trực-tiếp tuyển-chọn từ khi khai Đạo, các vị này sau này đều là chức-sắc Đại-Thiên-phong cao-cấp trong Hiệp-Thiên-Đài đó là Hộ-Pháp, Thượng-Phẩm, Thượng-Sanh và Thập Nhị Thời-Quân và Thập Nhị Bảo-quân.
- Về sau khi ngưng cơ bút phổ-độ, Đức Chi-Tôn đã quy-định sự thông công thuộc trách-nhiệm Hiệp-Thiên-Đài. Thường là để Thiêng-Liêng giải-quyết các vấn-đề quan-trọng có tính chất quyết-định của Đạo, tỷ như trường-hợp liên-quan đến thiết-lập và thi-hành luật pháp như sau :

“...Như hai đảng không thuận, thì chúng nó phải dâng lên cho Hộ-Pháp đến Hiệp-Thiên-Đài cầu Thầy giảng xuống mà sửa lại...”

(TRÍCH PHÁP-CHÁNH-TRUYỀN CHÚ-GLÀI).

Như vậy thì các Đồng-tử chính thức phải là các chức-

sắc Đại Thiên phong của Hiệp-Thiên-Đài tương đương với Thập-nhị Thời-quân trở lên.

- Nơi thực-hiện đàn cơ phải tổ-chức trước Bửu-điện thờ Chí-Tôn, ngày nay phải được thực hiện tại Cung Đạo Đền Thánh Trung-ương tại Thánh-địa Tây ninh.
- Khi sinh-tiền của Đức Hộ-Pháp cũng có cho phép một số chức-sắc cấp dưới tập thông-công bằng cơ bút, nhưng chỉ để cho cá-nhân của mình học Đạo mà thôi, không được phổ-biến cho người khác.

Còn về nguyên-tắc chung về thực-hiện và sử-dụng cơ bút như thế nào, xin trích-lục nguyên bài Thánh giáo Đức Chí-Tôn đã dạy về cơ-bút như sau:

“Ngọc-Hoàng Thương-Đế viết Cao-Đài Tiên Ông Đại Bồ-Tác Ma-Ha-Tác Giáo Đạo Nam-Phương Thủ cơ – Chắp bút

Thủ cơ hay là chắp bút phải để cho Thần, Tâm tịnh mới xuất chơn-thần ra khỏi phách, đặng đến hầu Thầy nghe dạy.

Khi chắp thủ thì tay tuân theo Chơn-Thần nói lại mà viết ra mừng-tượng như con đặt-đỡ, con hiểu đặng vậy.

Chơn-Thần là gì?

Là nhị xác thân (Périsprit), là xác-thân thiêng-liêng. Khi còn ở nơi xác phàm thì rất khó xuất riêng ra đặng, bị xác phàm kéo níu.

Cái Chơn-Thần ấy của các Thánh Tiên Phật là huyền-diệu vô cùng, bất tiêu, bất diệt. Bậc chân-tu khi còn xác phàm nơi mình, như đắc đạo, có thể xuất ra trước

buổi chết mà vân du thiên ngoại. Cái Chơn-Thần ấy mới đặng phép đến trước mặt Thầy.

Như chấp cơ mà mê, thì Chơn-Thần ra trọn vẹn khỏi xác, Thầy mới dạy nó viết chữ chi đó, nó đồ theo, Thầy nói tên chữ, xác nó cầm cơ viết ra; người đọc trật chữ, nó nghe đặng, không chịu, Thầy buộc viết lại và rầy kẻ đọc trật ấy.

Còn chấp bút, khi Thầy đến làm cho Thần con bất-định một lát, cho Thần xuất ra nghe Thầy dạy, còn tay con tuân theo mà viết, ấy là một phần của con, một phần của Thầy hiệp nhứt, mới thấu đáo Càn khôn, tinh thông vạn-vật đặng..

Trước khi thủ cơ hay chấp bút, thì phải thay y-phục cho sạch-sẽ, trang-hoàng, tắm gội cho tinh-khiết, rồi mới đặng đến trước bửu-điện mà hành-sự; chớ nên thiếu sót mà thất lễ. Nếu chấp cơ thì phải để ý thanh-bạch không đặng tưởng đến việc phạm. Tay chấp cơ cũng phải xông hương khử trước, tịnh tâm một lát, rồi phải để tinh-thần tinh-tấn mà xuất ngoại xác thân đến hầu dạy việc. Phải có một chơn-ling tinh-tấn mới mẫu nhiệm huyền-diệu, phải trường trai mới đặng ling-hồn tinh-tấn; phải tập-tành chí Thánh, Tiên, Phật, mới phò cơ dạy Đạo cho cả chúng-sanh. Kẻ phò cơ chấp bút cũng như tướng soái của Thầy để truyền đạo cho thiên-hạ. Các con đừng tưởng việc cơ bút là việc tầm thường. Còn việc truyền thần lấy điển-quang, thì ai ai cũng có điển trong mình, nó tiếp điển ngoài rồi rồi thần của nó viết ra, có khi trúng có khi trật.

Vậy khi nào chấp cơ thì phải đợi lệnh Thầy rồi sẽ thi-

hành.”

(THÁNH-GLÁO NGÀY 03/ 01/1926. TRÍCH TNHT/ QI/ TRANG 6-7).

Theo bài Thánh-giáo trích-dẫn trên đây thì việc sử dụng cơ-bút trong cửa Đạo Cao-Đài đòi hỏi nhiều điều kiện khá đặc-biệt sau đây:

- Đồng tử phải là người có tinh-thần đạo-hạnh trong sáng, phải tinh-tấn chí Thánh, tâm-thần phải thanh-tịnh.
- Chơn-thần của đồng-tử phải xuất được ra ngoài xác thân, điều này có được là do thiên-phú, hoặc do thiên-định tịnh-luyện đến độ tinh-tấn, rồi nhờ các Đấng Thiêng-liêng khai mở Khiếu Huyền-Quang nơi Nê-Hườn Cung (mỏ-ác) thì Chơn-thần (nhị xác-thân) mới xuất ra được để tiếp-xúc với các Đấng Thiêng-Liêng. (Theo Thiêng-Liêng Hằng Sống).
- Nên khi mới khai Đạo các đồng-tử đều do Đức Chí-Tôn chọn lựa. Đó là những tướng soái của Thầy truyền Đạo xuống thế-gian. Nên về sau các đồng-tử này đều là chức-sắc Đại Thiên-phong của Hiệp-Thiên-Đài đó là Hộ-Pháp, Thượng-phẩm, Thượng-sanh và Thập nhị Thời-quân. Ngày nay các chức-sắc Đại Thiên-phong của Hiệp-Thiên-Đài đã quy-Thiên chưa được Đức Chí-Tôn tấn-phong thay thế, nên vị-thế các đồng-tử chính-thức của nền Đạo còn đang để trống.
- Địa-điểm thiết-lập đàn-cơ luôn đặt trước bửu-diện thờ Đức Chí-Tôn, là nơi hoàn-toàn thanh-tịnh, tinh-khiết. Ngày nay là tại Cung Đạo Tòa-Thánh Tây-ninh. Phương-thức cầu cơ cũng khác hơn

ngoài nhân-gian, là rưới rượu lên mặt bàn để khi cơ viết được rõ-ràng dễ đọc, và khi muốn cầu hỏi điều gì thì phải viết số mặt tấu trước những điều muốn xin Ông-Trên chỉ-giáo, rồi niêm phong lại, giới-chức cầu hỏi đem số đến đàn cơ cung Đạo đốt lên, rồi các Đấng Thiêng-Liêng sẽ do theo đó mà giảng dạy. Có nghĩa là đồng-tử hoàn-toàn không biết trước được vấn-đề cầu hỏi những gì.

MỘT SỐ ĐIỂN-TIẾN LIÊN-QUAN ĐẾN CƠ BÚT TRONG ĐẠO CAO-ĐÀI

TRONG BUỔI ĐẦU KHAI ĐẠO ĐỨC CHÍ-TÔN ĐÃ dùng cơ bút để truyền đạo thâu nhận đệ tử, gọi là cơ bút phổ-độ, nhưng đến khi Đạo đã hình-thành có đông-đảo tín-đồ, có Hội-Thánh có đủ cơ-cấu Hành-chánh và Pháp-chánh tức là đã đủ hai quyền Hành-pháp và Tư-pháp, thì Đức Chí-Tôn đã ngưng cơ bút phổ-độ. Vào ngày 01 tháng 06 năm 1927 (Đinh-mão) Đức Chí-Tôn giảng cơ dạy rằng:

“Còn cuối kỳ tháng sáu đây thì Thầy phải ngưng hết cơ bút truyền Đạo, các con sẽ lấy hết chí-thành đã ung-đức bấy lâu mà lần-hồi lập cho hoàn-toàn mỗi Đạo”

(TNHT/QI/ TRANG 103 / GIỜNG 23-26).

“Trước khi ngưng cơ, Thầy đã cho lệnh dùng cơ bút thế nào...”

Do đó từ đây công việc phổ-độ và giáo-hoá chúng-sanh Đức Chí-Tôn giao lại cho Hội-Thánh, Đức Chí-Tôn cũng đã dạy rằng:

“T, T, C., Từ đây nên liệu chừng nhau mà điều-đinh gánh Đạo, điều nào theo Tân-luật, do Thánh-ý, hiệp lòng chu đạo-hữu, bổ-ích cho nền Đạo thì các con nên chung-dung liệu nhau mà thi-hành, chẳng cần phải

đợi cầu hỏi ”

(TNHT/Q1/TRANG 103).

Như vậy cơ bút không còn dùng để truyền Đạo, mà chỉ dùng cho những trường-hợp đặc-biệt của Đạo như Phong Thánh và cầu xin Chí-Tôn cùng các Đấng Thiêng-liêng giải-quyết các vấn-đề cực-kỳ quan-trọng mà Hội-Thánh không quyết-định được mà thôi.

Như chúng ta đã biết trong thế-giới vô-hình có Thần Thánh Tiên Phật mà cũng có Yêu Quái Ma Quỷ. Nên trong sự sử-dụng cơ bút Đức Chí-Tôn cũng đã cảnh-giác rằng Ma-Quỷ sẽ lợi dụng danh-nghĩa Thần Thánh mà truyền-bá những điều ma-giáo phá hại chánh-đạo, nên Thánh-giáo Đức Chí-Tôn đã dạy rằng:

“Buổi Bạch-Ngọc-Kinh và Lô-i-Aâm-Tự Lập Pháp Tam-Kỳ Phổ-Độ, Quý-Vương đã khởi phá-khuấy chôn Đạo. Đến danh Ta nó còn mượn, duy ngài Ta nó chẳng dám ngồi mà thôi.

Lại còn hiểu rõ rằng Ta đến với huyền-diệu này, mượn cơ mẫu-nhiệm, hiệp Tam-thập-lục-động đôi gọi Tam-Thập-lục-Thiên các tên chư Tân Thánh Tiên Phật bị mạo nhận mà lập nên Tả-Đạo”

(TNHT/Q1/TRANG 38)

Theo Thánh-giáo đã trích dẫn trên, Đức Chí-Tôn cho biết rằng Đạo khai thì Tà khởi để khấy-phá, thử-thách khảo dượt những người tu-hành, nên Quý-vương cũng có thể mượn danh Thượng-Đế và Tiên Thánh cũng dùng huyền-diệu cơ-bút để dối gạt chúng-sanh, nhưng chỉ có một điều chắc-chắn để phân-biệt thật giả đó là Ngài của Thượng-Đế tức là các Đồng-tử mà Thượng-Đế đã chọn

lựa thì Ma Quỷ không dám nhập vào mà thôi.

Tuy Đức Chí-Tôn đã cảnh-giác như thế, nhưng về sau cũng có những chức-sắc vẫn còn dùng cơ bút, mà Đồng-tử không phải là những người của Đức Chí-Tôn chọn lựa, đã làm cho một số nhơn-sanh mất đức tin, nên Đức Chí-Tôn cũng đã khiển-trách như sau:

“Các con đã từng nghe lời Thầy khuyên-nhũ về chuyện ngừa cơ bút, thế mà một phần chẳng chịu sửa cải đường ngay cho khỏi lâm vào nẻo tà mị, đã vi lệnh Thầy mà dưu-dắc các con lạc bước, Thầy cũng đại luy mà ngó xem một phần môn-đệ xứng-đáng của Thầy phải sa vào vực thẳm. Các con nên ghi nhớ mà coi chừng đường lối sau này”

C... Thầy cấm từ đây chẳng nên lấp-lững cầu cơ hay chấp bút chi, vì là một sự hại lớn lao cho Đạo. Đã phá đức tin-nguỡng của chúng-sanh, lại làm cho nhơn sanh bị nhớ-trước. ”

(TNHT/ Q 2/ TRANG 48).

Đó là những nguyên-nhân chính-yếu mà Đức Chí-Tôn đã hạn chế việc dùng cơ-bút một cách tùy-tiện và bừa-bãi do những người không phải là Đồng-tử do Đức Chí-Tôn chọn lựa.

SỰ THÔNG-CÔNG VỚI CỎI SIÊU-LINH NGOÀI NHÂN-GIAN

HIỆN NAY HIỆN-TƯỢNG SỬ-DỤNG ĐỒNG-TỬ VÀ cơ-bút rất là phổ-biến, từ cá-nhân đến các tổ-chức Giáo-Hội của nhiều Tôn-giáo, trên khắp thế-giới đã phổ-biến những Thông-điệp tiếp nhận từ Thế-giới Siêu-linh của các Thần Thánh Tiên Phật như Di-Lặc, Thích-Ca, Lão-Tử, Khổng-Tử, Jésus... cùng các Vị khi còn sinh-tiền đã có nhiều đóng góp tích-cực cho quốc-gia xã-hội như Ma-ha Gandhi, Lê-nin, Tôn-Trung-Sơn... cùng nhiều thi-nhân như Lý-Thái-Bạch, Victor Hugo... các Tướng-lính như Quan-Công (Quan-Vân-Trường) Trần-Hưng-Đạo... các bậc nữ nhi như Jeanne D' Arc. Hai Bà Trưng, Bà Triệu, Bà Chúa Liễu-Hạnh... Thậm chí đến các vị khi sinh-tiền là những nhà khoa-học, y-học như Louis Pasteur, Hải-Thượng Lãn-Ông... cũng đều có giáng-cơ, hoặc dạy đạo-đức, hoặc cho thuốc chữa bệnh...

Hiện-tượng này theo giải-thích của Cao-Đài-giáo thì trong thời buổi Tam-Kỳ Phổ-Độ tất-cả chúng-sanh kể cả Thần Thánh Tiên Phật trong ba cõi phàm-trần, Trung-giới, và Thượng-giới đều phải tùy duyên mà lập công bồi đức để cao thăng Thiên-vị. Sự lập công này có hai trường-hợp thực-hiện: phần người trần-gian thì làm việc hữu-hình, còn các Chơn-linh cõi vô-hình thì nương vào

yếm-trợ người trần-thế để họ cũng có dịp lập công. Nên trong Phương-châm Hành Đạo Đức Quyền Giáo-Tông Lê-Văn-Trung khuyên rằng phần hữu-vi chúng ta cần lập công bồi-đức bằng cách làm các việc thiện cụ-thể để cho các Đấng Thiêng-Liêng họ có dịp hỗ-trợ cho mình cũng tạo cho họ có cơ-hội lập-công. Hiện nay chúng ta thường thấy những trường-hợp ngoại-cảm, chữa bệnh, chỉ mô-mả thất-lạc trong chiến-tranh, hay mất của, thường là được nhiều người tin dùng và cũng nhiều ứng-nghiệm nhất. Nhưng nhiều nơi cũng chỉ linh-ứng trong một thời-gian nào đó, rồi cũng hết hiệu-quả, bởi vì do người chủ-trì thường hay lợi-dụng hiện-tượng này để trục-lợi nên Thần Thánh cũng xa rời không tiếp-trợ nữa.

LÀM THẾ NÀO ĐỂ PHÂN-BIỆT CƠ-BÚT THẬT HAY GIẢ

NHIỀU NGƯỜI ĐẶT VẤN-ĐỀ LÀ NGÀY NAY VIỆC sử-dụng cơ bút tràn lan, làm sao phân-biệt thực giả, điều này chúng ta có một số nguyên-tắc phân-biệt sau đây:

A- PHÂN-BIỆT CHÂN GIẢ TRONG CỬA ĐẠO

Trong cửa Đạo Cao-Đài cũng có chân giả nên Đức Chí-Tôn cũng đã dạy rằng:

“Khi nào chấp cơ thì phải đợi linh Thấy rồi sẽ thi hành”.
Câu này rất có nhiều ý-nghĩa và nhiều phương-thức khác nhau để giám-định sự thật giả, chúng ta cần đi sâu vào một số tiêu-chuẩn quy-định rõ-ràng chi-tiết sau đây:

a)- Như chúng ta đã biết ngoài kênh cơ bút ra còn nhiều kênh khác để tiếp-xúc với Thượng-Đế, nên chúng ta cũng có thể nhận chỉ thị của Thượng-Đế theo các kênh này để phối-kiểm mệnh-lệnh tiếp nhận từ cơ-bút.

b)- Linh tâm là Đền ngự của Thượng-Đế vì đã có câu: *“Trong lòng Thấy ngự động Thấy hay”*

Nên chúng ta cần giữ-gìn linh-tâm định tĩnh từ hoà để đón nhận những mặc-khải và sự dạy bảo của Thượng-Đế, nhất là những vấn-đề có liên-quan đến hành-động.

c)- Các mệnh-lệnh ban ra từ Cơ-bút, thì Cơ-bút đó

phải do các Đồng-tử là chức-sắc cao-cấp của Hiệp-Thiên-Đài từ Thập Nhị Thời-quân trở lên phò-loan.

d)- Nơi giáng cơ phải là tại Cung Đạo Toà-Thánh Tây-ninh. Vì Đức Chí-Tôn đã chỉ-thị một cách tổng-quát rằng:

“...chi chi cũng tại Tây-ninh đây mà thôi..”

.(TNHT/Q1/TRANG 91)

Đức Chí-Tôn đã có chỉ-thị cấm tất-cả việc sử-dụng cơ-bút ngoài các quy-định nêu trên, nên tất cả các cơ bút không xuất phát từ các chức-sắc Đại Thiên-phong của Hiệp-Thiên-Đài Toà-Thánh Tây-ninh và không có sự phổ-biến chính-thức của Hội-Thánh thì tín-đồ không được tin dùng.

B- PHÂN-BIỆT CHÂN GIẢ NGOÀI THẾ-GIAN

Còn các hiện-tượng Đồng cốt, cơ-bút ngoài thế-gian thì có những phương-thức nhận-định như sau:

- Quan-sát tìm-hiểu tôn-chỉ mục-đích của các cá-nhân hay tổ-chức sử-dụng và phổ-biến những thông-tin từ đồng-tử hoặc cơ bút để đánh giá những thông-tin đó.

- Kết-hợp giữa huyền-linh và khoa-học để đánh giá: Khi nào tiếp-nhận một thông-tin từ cõi siêu-linh, trực-tiếp từ đồng-tử hay tứ cơ-bút, chúng ta nên dùng phương-pháp suy-luận của triết-học là kết-hợp giữa trực-giác và lý-trí bổ-sung cho nhau để nhận-định, tức là kết-hợp giữa huyền-linh và khoa học để đối-chiếu mà phân-tích vấn-đề.

- Thông-tin đó phải vô-tư, vừa hợp lý, vừa cận nhân-tình: Tất cả những thông-tin từ Đồng-tử và cơ-bút thì phải tránh xa danh-lợi, vừa thích-hợp với đạo-lý vừa cận

nhân-tình, vừa lý-tưởng vừa thực-tế. Phải phục-vụ hữu ích cho chúng sanh.

– Thông tin phải có tình-chất trung-dung không cực đoan, quá khuynh tả hay quá khuynh hữu. Thích-nghi với lẽ Đạo, tức là chú trọng phần thực-hành. Vì Đức Hộ-Pháp Phạm-Công-Tắc đã dạy rằng:

“Đạo không phải nơi lời nói, mà tại nơi kết-quả sự thật mình làm. Chẳng phải nơi câu kệ câu kinh mà tại hành-vi người giữ Đạo. Cái khó khăn của Đạo chẳng ở nơi giảng dạy, mà ở sự thực-hành. Cái hay của Đạo chẳng phải tại nơi yếu-lý, mà ở nơi kết-quả sự giáo-truyền”

(TRÍCH PHƯƠNG TU ĐẠI-ĐẠO).

Lời dạy trên đây tuy là ứng-dụng một cách tổng-quát trong đường hướng tu-hành, nhưng cũng có thể làm tiêu-chuẩn trong việc nhận-định sự chân giả của đồng-tử và cơ-bút. Nếu dù lý-thuyết đó hay ho bao-nhiêu mà không giúp ích-gì cho chúng-sanh trên bước đường thực-hành đạo hạnh thì cũng chỉ là giả-dối.

– Trước các hiện-tượng tiên-tri của đồng-tử và cơ-bút: Như chúng ta đã biết các hiện-tượng này dù là ma quỷ cũng chỉ có thể nói đúng những việc đã xảy ra trong quá khứ mà thôi. Còn chuyện tương-lai là thuộc về thiên-cơ, mà “*thiên cơ thì bất khả lậu*”. Đức Chí-Tôn đã cho biết rằng dù cho một vị Đại-la Thiên Tiên hay Cổ Phật cũng không có quyền tiết-lộ Thiên-cơ. Nên tất cả các đồng-tử và cơ-bút tiên-tri về tương-lai chúng ta không nên cả tin.

Trên đây là một số tiêu-chuẩn tổng-quát để phân-biệt các hiện-tượng đồng-bóng và cơ-bút để phân-biệt

biết đâu là chân-thật hoặc giả-dối.

PHƯƠNG-THỨC SỬ-DỤNG CƠ-BÚT MỘT CÁCH HỮU-HIỆU

THEO KINH-NGHIỆM CỦA NHIỀU NGƯỜI ĐÃ SỬ-dụng cơ-bút thì có một số điều-kiện tiên-quyết sau đây:

❖ **ĐỒNG-TỬ:** Theo nghĩa đen của hai chữ Đồng-tử là kẻ trẻ con, tức là những đồng-nhi niên-thiếu còn trong trắng, tinh-anh, vô-tư, chưa có nhiều dục vọng, chưa nhiễm một định-kiến một triết thuyết nào.

Các Triết-gia của Tiên-giáo, Nho-giáo thời xưa lấy sự hỗn-nhiên vô-tư vô dục của con trẻ làm tiêu-chí tối cao của sự tu-dưỡng:

“Người có đức dày thì như con đờ”

(Hàm đức chi hậu, tử xích tử /Lão-tử Đạo-đức kinh/Thiên hạ/55).

“Bạc đại nhân không đánh mất cái lòng của đứa con đờ”

(Bất thất kỳ xích tử chi tâm/Mạnh-tử).

Các Tiên-gia thời xưa đã dựa trên tiêu-chuẩn đó mà tuyển chọn và huấn-luyện người phò-cơ chấp-bút, nên mới đặt tên những người ấy là “đồng-tử”. Vì tâm họ còn hư-tĩnh thuần-phát, hay là sự tu-dưỡng của họ đã đạt đến chỗ thanh-tĩnh, đại định, như thế sẽ không làm ảnh-hưởng đến lời chỉ giáo của Thần Tiên, hay làm nhiễu-loạn những

thông-tin phát từ cõi siêu-linh qua đồng-tử và cơ bút.

Đó cũng là lý-do chúng ta hiểu rằng vì sao buổi đầu khai-nguyên của nền Đạo, Đức Chí-tôn lại không dùng số đồng-tử trong những đàn cơ của các tôn-giáo sẵn có, mà tuyển-chọn các đồng-tử trong nhóm tây-học đang làm công-chức cho Nhà-nước thuộc Pháp, chưa biết một tí gì về các triết-thuyết cùng phương-pháp hành-đạo và tu-luyện của Tam-giáo, Ngũ-chi. Cũng như lúc bấy-giờ Đức Chí-Tôn đã thân nhận Ông Trần-Văn-Tạ đang làm công-chức cho Pháp không biết gì về thuốc men chữa bệnh, mà giao cho ông chữa bệnh cho bá-tánh, Ngài dạy ông rằng:

“Thầy giao khổ bệnh non-sanh cho con. Thầy lấy nhà con làm Thánh-thất của Thầy”.

Do đó chúng ta mới vững tin rằng tất-cả Giáo-thuyết, Giáo-lý, Giáo-pháp của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ (Cao-Đài-giáo) ban ra từ buổi đầu bằng cơ bút và bằng mặc khải để truyền-bá Đạo xuống thế-gian là hoàn-toàn của Đức Chí-Tôn truyền đạt qua một nhóm đồng-tử chưa có một tí định-kiến, hoặc một sự hiểu biết nào về tôn-giáo.

Theo sự định nghĩa của danh-từ Đồng-tử nêu trên, nếu chúng ta muốn sử-dụng cơ-bút một cách linh-ứng thì đều then chốt là phải chọn-lựa đồng tử theo các tiêu chuẩn sau đây:

- Đồng tử phải là những người có thiên-phú xuất chơn thân ra ngoại xác thân, như sinh-tiên của Đức Hộ-Pháp Phạm-Công-Tắc đã có được khả-năng này, vì trong tuổi nhỏ, có những lúc Ngài đã “*thiếp*” đi mê mang như là một giấc ngủ bắt-buộc sau một hồi mới tỉnh lại, sau này khi Đức

Chí-Tôn thâu nhận Ngài làm đệ tử đã dạy Ngài tham-thiền nhập định và khai khiếu huyền quang nơi Nê-hườn-cung để Ngài xuất Chơn thân lên tiếp cận với Đức Chí-Tôn, đã học ở Chí-Tôn những điều bí yếu bí-trọng (Theo Con đường Thêng-liêng hằng sống).

- Nếu không phải là trường-hợp Thiên-phú nêu trên thì đồng-tử phải là người tham-thiền tịnh luyện, nếu chưa xuất Chơn-thân ra khỏi xác thân được, thì cũng đạt đến chỗ đại-định, thì làm đồng-tử mới linh-ứng.
- Cần có những Đồng-tử ít nhất phải là một người không hiểu biết một tý gì về những thông-tin hay vấn-đề đón nhận từ cõi siêu-linh.
- Có người hỏi rằng nếu như vậy thì dùng trẻ con chưa biết gì, làm đồng tử có được không? Theo kinh-nghiệm thực-tiến thì những trường-hợp dùng đồng-tử bằng trẻ vị thành niên đều thất-bại, mà đôi khi còn nguy-hại đến chúng nó nữa. Ví tình-trạng Tinh Khí Thần của trẻ em chưa phát-triển đầy đủ, nội-lực còn yếu kém, sẽ không chịu đựng nổi của điển-lực bên ngoài nhập vào, dễ khiến cho trẻ hoá ngớ ngẩn điên-loạn rất nguy-hiểm. Vì có nhiều trường-hợp người đã thành-niên mạnh-khoẻ, sau khi Chơn-linh nhập xác xuất ra, đồng-tử đã bị yếu sức mệt mỏi cả mấy ngày liên-tiếp rất là tổn hại cho sức khoẻ.
- Các trường-hợp cầu-cơ dùng hai đồng-tử hoặc xây bàn dùng hai hay ba đồng-tử trở lên thì các thông-tin nhận được sẽ trung-thực hơn, vì ít bị

ảnh-hưởng tư-tưởng một chiều của một hai đồng-tử bị vọng động.

KẾT-LUẬN

TRÊN ĐÂY LÀ KHÁI-NIỆM VỀ HIỆN-TƯỢNG THÔNG-công giữa cõi hữu hình với thế-giới siêu-linh bằng khả-năng ngoại cảm của con người, hay của đồng-tử qua trung gian của cơ-bút trong nhân-gian nói chung và trong cửa Đạo Cao-Đài nói riêng, đó là một hiện-tượng có thật, và kết-quả của nó dường như cũng đủ sức làm cho con người tin-tưởng.

Nhưng đây cũng là con dao hai lưỡi, trong lãnh-vực tôn-giáo thì nó là phương-tiện tiếp-xúc với Thượng-Đế và Thần Thánh Tiên Phật, mà cũng là phương-tiện tiếp-xúc với Sa-tăng cùng Yêu Tinh Ma Quỷ, vì thế cơ-bút là phương-tiện lập Đạo, mà cũng là phương-tiện phá Đạo tùy nơi người sử-dụng nó.

Bởi vì thế mà ngay khi khai Đạo Đức Chí-Tôn cũng đã cảnh-giác một cách rõ ràng rằng:

“Các con đừng tưởng cơ bút là việc tầm thường”

Tức là Đức Chí-Tôn đã khẳng-định rằng cầu-cơ chấp-bút là một việc làm rất hệ-trọng, chớ nên sử-dụng nó một cách khinh-suất, và cũng để tránh những nguy hại cho Đạo, vì Ma Quỷ có thể lợi-dụng làm mất đức tin của nhơn-sanh, nên Đức Chí-Tôn đã nghiêm cấm như sau:

“Thầy cấm từ đây các con chớ nên lập lờng cầu cơ chấp bút chi, vì là một sự hại lớn-lao cho Đạo”.

Còn trong nhân-gian tuy là một hiện-tượng có thật, rất nhiều dân-tộc kể các nền văn-hoá và tín-nguỡng cùng trình-độ kiến-thức khác nhau tin dùng, vì cũng có những trường-hợp hữu-ích nào đó, nhưng cũng là một phương-tiện dễ bị kẻ xấu lợi-dụng cho mục-đích tư-lợi bất chánh của mình, bởi nó hư-hư thực-thực khó phân-định ranh-giới của chánh tà, nên chúng ta cũng cần đề cao cảnh-giác, đừng để họ dắt-dẫn chúng ta vào sự mê tín dị-đoan.

Ngay trong cửa Đạo theo chúng ta nhận thấy đã đến lúc không còn cần dùng cơ-bút nữa, bởi vì từ khi lập Đạo cho đến trước khi ngưng cơ-bút, trải qua một thời-gian dài bảy năm Đức Chí Tôn đã un-đúc bổ-hoá đầy-đủ rồi, nên Ngài đã dạy rằng:

“Các con sẽ lấy hết chí-thành đã un-đúc bấy lâu mà lần hồi lập cho hoàn-toàn mới Đạo”

(TNHT/Q1/TRANG 1020).

Một lần khác Đức Chí-Tôn cũng đã dạy thêm rằng:

“Từ đây nên liệu chừng nhau mà điều-đinh gánh Đạo, điều nào mà theo Tân-luật do Thánh-ý, hiệp lòng chung đạo-hữu, bổ-ích cho nên Đạo thì các con cứ thung-dung liệu nhau mà thi-hành, chẳng cần phải đợi phải cầu hỏi.”

(TNHT/Q2/TRANG 48).

Bởi vì cơ bút nó cũng có những nhược-điểm là nếu sử-dụng một cách tùy-tiện bừa-bãi, dễ dắt-dẫn con người lầm-lạc vào Tả-đạo, nên Đức Chí Tôn cảnh-giác rằng:

“...Nếu chẳng giữ theo lẽ chánh mà hành Đạo, và bày biện nhiều sự vô lối, thì trong ít năm sau đây, sẽ trở

“nên một mối Tả-đạo”

(TNHT/Q2/ TRANG 42).

Lại nữa theo luật-pháp Đạo quy-định thì những người có quyền điều-hành cơ-bút trong Đạo phải là các chức-sắc Đại Thiên-phong của Hiệp-Thiên-Đài từ phẩm Thập-Nhị Thời-Quân trở lên, nhưng số này đã quy Tiên, mà vẫn chưa được Đức Chí-Tôn tấn-phong thay thế, đó là một điều hiển-nhiên chứng tỏ rằng cơ-bút không còn là phương-tiện cấp-thiết nữa.

Có người cho rằng không có cơ-bút thì không có Đạo Cao-Đài, đều này chỉ đúng một phần nào đó, chứ thật ra trước đây các Đấng Giáo-chủ, các Vị Tiên-Tri đã giao-cảm với Thượng-Đế qua những “*kênh*” khác nhau, đã khai sáng ra các Tôn-giáo lưu-hành cả mấy nghìn năm, ngay hiện nay cũng vậy, từ ngày Đức Hộ-Pháp và các Vị chức-sắc Đại Thiên-phong của Hiệp-Thiên-Đài quy Thiên chưa được thay thế, nhưng sự tương-giao giữa Thượng-Đế, Thân-linh với con người vẫn tiếp-nối liên-tục, vì Thượng-Đế đến với con cái của Người bằng ân-sủng, còn Con người đến với Thượng-Đế bằng đức tin và tấm lòng hiếu-hạnh, sự tương-liên hai chiều này vẫn luôn luôn duy-trì vượt thời-gian và không-gian, không bao giờ gián-đoạn, nhất là trong những thập niên gần đây, hiện-tượng tương-giao lại vượng lên dưới nhiều hình-thức khác nhau bằng tham-thiên nhập-định, bằng trầm tư mặc-tưởng đón nhận những mặc-khải nội tâm vẫn luôn diễn ra trong nhiều chức-sắc, tín-đồ hữu công hữu đức. Nên chúng ta đừng tưởng rằng không có cơ-bút là cắt đứt sự tương-giao giữa Thượng-Đế và con người.

CHUNG

SỰ THÔNG CỘNG GIỮA CON NGƯỜI
VỚI THẾ GIỚI SIÊU LINH
HIỆN TƯỢNG CƠ BÚT

SOẠN GIẢ: DẤ TRUNG TỬ